କ୍ଲାରେନ୍ସ ପାୟସ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ

ଫେବୃଆରୀ 22, 2001

[ଏସ୍. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଏବଂ ଆର୍. ସି. ଲାହୋଟୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ, 1925:

ଧାରା 213 (2) (କେରଳ ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ, 1986 ପରି ସଂଶୋଧିତ)- ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ପ୍ରମାଣୀକରଣର ପରିସର ଓ ସୀମା- ଆବଶ୍ୟକତା- ପ୍ରୟୋଗ- ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: ଧାରା 213 କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୁହେଁ ବରଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ- ତେଣୁ, ଏହା ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ- ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର (କେରଳ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1986 ।

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ସି) ସଂଖ୍ୟା 137/1997 ରେ ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଏବଂ ଭାରତର ନାଗରିକ ଥିଲେ । ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ, 1925 ର ଧାରା 213 ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନିଜର ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପ୍ରମାଣୀକରଣ କରିବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଏବଂ ହିନ୍ଦୁ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା କେତେକ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବର୍ଗର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ସୀମିତ ଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ, କେବଳ ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କ ପରି ଭାରତୀୟ ନାଗରିକଙ୍କ ଏକ ସୀମିତ ବର୍ଗ ପାଇଁ ପ୍ରମାଣୀକରଣ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରାଯିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଏଥିରୁ ବାଦ ଦେବା ପଛରେ କୌଣସି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଆଧାର ନାହିଁ ।

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ସି) ସଂଖ୍ୟା 674/1998 ରେ ଆବେଦନକାରୀ କେରଳ ରାଜ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ଜଣେ ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ, ତାଙ୍କର ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ମାଉସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପାଦିତ ଏକ ପଞ୍ଜିକୃତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟ ବାହାରେ ଥିବା ଏକ ସମ୍ପତ୍ତିର ଏକମାତ୍ର ହିତାଧିକାରୀ ଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର (କେରଳ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1986 ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି କେରଳରେ ରହୁଥିବା ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ବ୍ୟକ୍ତି ସେଠାରେ ଥିବା ନିଜ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କରିବା ପରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କୁ ନିଜର ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ପ୍ରମାଣୀକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଅପରପକ୍ଷରେ, ଦେଶର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ: **1.** ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନ, **1925** ର ଧାରା **213 (1)** ର ପରିସର ହେଉଛି ଯେ, ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପ୍ରମାଣୀକରଣ ବିନା, ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାରର ମାନ୍ୟତାକୁ ବାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରମାଣର ଏକ ନିୟମ ସ୍ଥିର କରେ ଏବଂ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗତ ଆବଶ୍ୟକତାର ଅଂଶକୁ ଗଠନ କରେ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା **213 (2)** ସୂଚିତ କରେ ଯେ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମାମଲାରେ ଏହାର ପ୍ରୟୋଗ ସୀମିତ ଅଟେ । ଏହି ଧାରା ଦ୍ୱାରା ଲଗାଯାଇଥିବା କଟକଣା କେବଳ ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅଟେ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି କ୍ଷମତା କିମ୍ବା ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଉକ୍ତ ଧାରାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଏହି ଧାରା ବାରଣ କରେ ନାହିଁ । ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାରେ, ବାରଣ କେବଳ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହିଁ ଲାଗୁ ହୁଏ, ଏବଂ ପ୍ରଶାସନିକ ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ହେଉଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏହି ଅଧିକାରକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାରେ କୌଣସି ବାରଣ ନାହିଁ । ଯଦି ବାଦୀ କିମ୍ବା ପ୍ରତିବାଦୀ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣୀକରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରଶାସନିକ ସ୍ୱୀକୃତି ମଞ୍ଜୁର ହୋଇନାହିଁ, ତେବେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଆଧାରରେ ଅଧିକାର ଦାବି କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ଧାରା ଏକ କଟକଣା ଲଗାଇଥାଏ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା **233 (2)** ର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି ଯେ ଅଦାଲତରେ ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉପ-ଧାରା **(1)** ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ପ୍ରମାଣୀକରଣ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱର ଆବଶ୍ୟକତା, ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏବଂ ଆଇନର ଧାରା **57 (c)** ଅନୁଯାୟୀ ଆସୁଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ।

2. ଧାରା **213** ଏବଂ **57** ର ମିଳିତ ପଠନରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ ଯେ, ଯଦି କୌଣସି ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପକ୍ଷମାନେ ହିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି କିମ୍ବା ବିବାଦିତ ସମ୍ପତ୍ତି ଧାରା **57 (a)** ଏବଂ **(b)** ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ଅଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟରେ ଆସୁନାହିଁ, ତେବେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **213** ର ଉପ-ଧାରା **(2)** ଲାଗୁ ହେବ ଏବଂ ଉପ-ଧାରା **(1)** ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ସେହି ଅଞ୍ଚଳ ବାହାରେ କରାଯାଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କିମ୍ବା ସେହି ଅଞ୍ଚଳ ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରମାଣୀକରଣ ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ ନାହିଁ । ଏହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ଯୁକ୍ତି ଏହା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **213 (1)** କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ, ଯାହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଧାରା କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ତେଣୁ ଏହା ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ।

ବି. ଭେଙ୍କଟରମଣ ବନାମ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ, ଏଆଇଆର **(1951)** ଏସସି **229**; *ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଠାକୁର ପ୍ରତାପ ସିଂହ,* ଏଆଇଆର **(1960)** ଏସସି **1208**; *ସୁଶ୍ରୀ ହେମ ନୋଲିନୀ ଜୁଡା ବନାମ ଶ୍ରୀମତୀ ଇସୋଲିନ ସରୋଜବାଶିନୀ ବୋଷ,* **[1962]** ଏସୟୁପିପି. **3** ଏସସିଆର୍ **294**; *ଅହମ୍ମଦାବାଦ ୱିମେନ୍ ଆକ୍ସନ୍ ଗ୍ରୁପ୍ (ଏଡବ୍ଲ୍ୟୁଏଜି) ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ,* **[1997] 3** ଏସସିସି **573;** *ଶେଓକରନ୍ସିଙ୍ଗ୍ ବନାମ ଦୌଲତରାମ,* ଏଆଇଆର୍ **(1955)** ରାଜ। **201;** *ମେରୀ ସୋନିଆ ଜଚାରିଆ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ,* **(1995) 1** କେଏଲଟି **644** ଏବଂ *ପ୍ରେମାନ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ,* **(1998) 2** କେଏଲଟି **1004,** ମାମଲାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ମୂଳ ଦେୱାନୀ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ସି) ସଂଖ୍ୟା 137/1997

(ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅଧୀନରେ)

ସହିତ

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ସି) ସଂଖ୍ୟା 674/1998

ଏସ୍. ଏନ୍. ଭଟ୍ଟ, ରୋମି ଚାକୋ, ରାଜୀବ ମେହେଟ୍ଟା, ଟି. ସି. ଶର୍ମା, ଅଜୟ ଶର୍ମା, ପି. ପରମେଶ୍ୱରନ ଏବଂ ବି. କୃଷ୍ଣ ପ୍ରସାଦ ଉପସ୍ଥିତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଏହି ଦୁଇଟି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ, 1925 ର ଧାରା 213 ର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରି [ଏହା ପରେ 'ଅଧିନିୟମ' ଭାବରେ ସୂଚିତ] ଅସାମ୍ବିଧାନିକ ଦର୍ଶାଇ ଏବଂ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ କରିବାରୁ ଅଟକାଇବା ପାଇଁ ଦାୟର କରାଯାଇଛି ।

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ସି) ସଂଖ୍ୟା 137/1997 ରେ, ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଜଣେ ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଏବଂ ଭାରତର ନାଗରିକ ଅଟନ୍ତି । ସେ ପ୍ରାୟ 48 ବର୍ଷ ଧରି ଆଇନ ବୃତ୍ତିରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ଅନେକ ପ୍ରମାଣିକରଣ ମାମଲାରେ ହାଜର ହେବାର ଅଭିଜ୍ଞତା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରକୁ ପ୍ରମାଣିକରଣ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥିବାରୁ, ତାଙ୍କ ଅଭିଜ୍ଞତା ତାଙ୍କୁ ଏହି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛି । ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ହେଉଛନ୍ତି, ଦକ୍ଷିଣ କନ୍ନଡ଼, କର୍ଣ୍ଣାଟକର ଏକ କ୍ୟାଥୋଲିକ୍ ସଂଘ । ଏହା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ଯେ, ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ପ୍ରମାଣିକରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ସତ୍ୟତା ବା ବୈଧତା ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 211 ଅନୁଯାୟୀ, ନିଷ୍ପାଦକଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣିକରଣ ପାଇବା ଏକ ପୂର୍ବ ସର୍ତ୍ତ ନୁହେଁ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 211 ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରଶାସକଙ୍କ ଉପରେ ସମସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 211(2) ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି ମୃତକ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ, ମୁସଲମାନ, ବୌଦ୍ଧ, ଶିଖ, ଜୈନ କିମ୍ବା ପାର୍ସି ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହୋଇଥାନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରଶାସକଙ୍କ ପାଖକୁ ଏପରି କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ଆସିବ ନାହିଁ, ଯାହା ଅନ୍ୟଥା ବଞ୍ଚିଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଆଧାରରେ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ହୋଇଥାନ୍ତା । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 (1) ଅନୁଯାୟୀ, କୌଣସି ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଅଧୀନରେ ନିଯୁକ୍ତ ନିଷ୍ପାଦକ ବା ହିତାଧିକାରୀ, ଅଦାଲତରେ ନିଜର ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପ୍ରମାଣିକରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରଶାସନିକ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇନାହାନ୍ତି । ଏହି ଆଇନର ଧାରା 57 ରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ ଅନୁସୂଚୀ-III ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ, ସେଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କଟକଣା ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସର୍ତ୍ତରେ, କୌଣସି ହିନ୍ଦୁ, ବୌଦ୍ଧ, ଶିଖ କିମ୍ବା ଜୈନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1870 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1 ତାରିଖ ପରେ

କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପରିଶିଷ୍ଟ ଉପରେ ଲାଗୁ ହେବ, ଯେଉଁମାନେ ମୂଳତଃ ମାଡ୍ରାସ ଏବଂ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାର କ୍ଷେତ୍ରରେ କିମ୍ବା ବଙ୍ଗର ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ ଗଭର୍ଣ୍ଣରଙ୍କ ଅଧିକାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବସବାସ କରନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଅଞ୍ଚଳ ଏବଂ ସୀମା ବାହାରେ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପରିଶିଷ୍ଟ ଉପରେ ଲାଗୁ ହେବ, ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଅଞ୍ଚଳ କିମ୍ବା ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଜଡ଼ିତ, ଏବଂ 1927 ଜାନୁଆରୀ ପ୍ରଥମ ଦିନରେ କିମ୍ବା ପରେ କୌଣସି ହିନ୍ଦୁ, ବୌଦ୍ଧ, ଶିଖ କିମ୍ବା ଜୈନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପରିଶିଷ୍ଟ ଉପରେ ଲାଗୁ ହେବ, ଯେଉଁଥିରେ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଖଣ୍ଡ (a) ଏବଂ (b) ଦ୍ୱାରା ଲାଗୁ ହୋଇନଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି ଯେ, ବିବାହ, ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପରିଶିଷ୍ଟକୁ ରଦ୍ଦ କରିବ ନାହିଁ । ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଧାରା 213 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆଧାରରେ ଏପରି ଏକ ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ଯାଞ୍ଚ କରିବାର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଯାହା ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଏବଂ ହିନ୍ଦୁ ତଥା ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ଅବଲମ୍ବନ କରୁଥିବା କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବର୍ଗର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଏବଂ ସୀମିତ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ, କେବଳ ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କ ପରି ଭାରତୀୟ ନାଗରିକଙ୍କ ଏକ ସୀମିତ ବର୍ଗ ପାଇଁ ପ୍ରମାଣୀକରଣକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରିବା ପଛରେ କୌଣସି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ବୁଝିହେବା ଭଳି ଆଧାର ନାହିଁ, ଯେଉଁଠାରେ ଅନ୍ୟ ବର୍ଗଙ୍କୁ ଏଥିରୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଛି । 1865 ମସିହାର ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନକୁ ରଦ୍ଦ କରି, ଭାରତରେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ବିହୀନ ଉତ୍ତରାଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ରୀକରଣ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସଂସଦ ଦ୍ୱାରା ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନ, 1925 ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ, ସେହି ସମୟରେ ଜାଣିଶୁଣି ଆଇନରେ କୌଣସି ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଯଦିଓ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିନା ଇଚ୍ଛାପତ୍ରରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେବା ପରେ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ କରାଯାଇନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ଆବଶ୍ୟକତା ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି ।

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ସି) ସଂଖ୍ୟା 674/1998 ରେ ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଯିଏ କେରଳ ରାଜ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥିବା ରୋମାନ୍ କ୍ୟାଥୋଲିକ୍ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଅଟନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ, ତାଙ୍କ ମାଉସୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଲିସା ଜୋସ୍ ଆରାକାଲ ଯିଏ ଫ୍ଲାଟ ସଂଖ୍ୟା 5, ଆଶିଆନା ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ, ପିତମ ପୁରା, ଦିଲ୍ଲୀର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 15.12.1986 ତାରିଖରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ଏକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ଏକମାତ୍ର ହିତାଧିକାରୀ ଥିଲେ । ସେ ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଥିଲେ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଅବିବାହିତ ରହିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ଏବଂ ଶ୍ରଦ୍ଧା ହେତୁ ସେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଉକ୍ତ ଫ୍ଲାଟରେ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରି 15.12.1986 ରେ ଏକ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦନ କରିଥିଲେ ।ସେ 9.8.1991 ରେ କୋଚିର ଲର୍ଡେସ୍ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଅଗଷ୍ଟ 1993 ରେ ମେସର୍ସ ଲୋୟୋଲା ସମବାୟ ଆବାସିକ ସମିତି, ଆଶିଆନା ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ, ରାସ୍ତା ସଂଖ୍ୟା 41, ପିତମ ପୁରା, ଦିଲ୍ଲୀର ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଠାରୁ ଏକ ଚିଠି ପାଇଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ସମବାୟ ସମିତି ଅଦାଲତର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବିନା ତାଙ୍କୁ ଫ୍ଲାଟ ହସ୍ତାନ୍ତର ନକରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛି । ଉକ୍ତ ଫ୍ଲାଟକୁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର ନକରିବାକୁ ଆବେଦନକାରୀ ସମିତିକୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ । ତଥାପି, ସୋସାଇଟିର ନଥି ଅନୁଯାୟୀ ଶ୍ରୀ ଜି. ବାର୍ଲି ଆରାକାଲ୍ ହେଉଛନ୍ତି ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କରିଥିବା

ମହିଳାଙ୍କ ମନୋନୀତ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନେଇ ଏବେ ବିବାଦ ଥିବାରୁ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯଥାସ୍ଥିତି ବଜାୟ ରଖାଯିବ । ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିଜର ଆଇନଗତ ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା କିମ୍ବା ଅଦାଲତରୁ କୌଣସି ନିଦାନ ପାଇବା ସ୍ଥିତିରେ ନାହାଁନ୍ତି କାରଣ ସେ ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଯିଏ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଦ୍ଵାରା ଆବଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଯେହେତୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 ତାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରେ, ଆବେଦନକାରୀ ସଂଯୁକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମାନ କାରଣ ପାଇଁ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆମ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିଛି ଯେ, ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଥିବା କଠୋର ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି କେରଳ ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକା 14.3.1997 ତାରିଖରେ ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର (କେରଳ ସଂଶୋଧନ) ଆଇନ, 1986 ନାମରେ ଏକ ସଂଶୋଧନ ପ୍ରଣୟନ କରିଛି, ଯେଉଁଥିରେ ଏହି ସଂଶୋଧନ ଦ୍ଵାରା, ଆଇନର ଧାରା 213 ର ଉପ-ଧାରା (2) ରେ "ମୁସଲମାନ" ଶବ୍ଦ ପରେ "କିମ୍ବା ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ" ଶବ୍ଦଗୁଡିକୁ ଯୋଡ଼ା ଯାଇଛି । ତେଣୁ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏହା କେରଳ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ବାବଦରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଯେ ଏହି ସଂଶୋଧନ କେରଳ ରାଜ୍ୟର ଜଣେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ କି ନାହିଁ ।ଆବେଦନକାରୀ ଆଇନରେ ଉପୁଜିଥିବା ଅସଙ୍ଗତିକୁ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ କେରଳ ରାଜ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଯଦି ଏକ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କରିବା ପରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ଏହାର ହିତାଧିକାରୀଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 212 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ପ୍ରମାଣିକରଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ କି ଦେଶର ଅନ୍ୟ ଭାଗରେ ରହୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଅସଙ୍ଗତି ହେଉଛି ଯେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରଟି କେରଳ ବ୍ୟତୀତ ଦେଶର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ କରାଯାଇଛି ।

ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ହେଉଛି ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ଭେଦଭାବ କରାଯାଉ ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କେବଳ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟବିଧିର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପ୍ରମାଣିକରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରଶାସନର ସ୍ୱୀକୃତି ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ବାଧ କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଏକ ଆଇନଗତ ମାଧ୍ୟମ ପ୍ରଦାନ କରିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏକ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ସତ୍ୟତାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ କରାଯାଇପାରିବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିବାହ ଏବଂ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ, ଶିଶୁ ଏବଂ ନାବାଳକ, ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ, ଇଚ୍ଛାପତ୍ର, ଇଚ୍ଛା ପତ୍ରହୀନ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ଉତ୍ତରାଧିକାର, ଯୌଥ ପରିବାର ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଭାଗବଣ୍ଟା ଏବଂ ସେହି ସମସ୍ତ ମାମଲା ଯେଉଁଥିରେ ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରଣୟନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ପକ୍ଷମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱୀୟ ବିଧି ଦ୍ଵାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିଲେ, ସେହି ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 ଭଳି କୌଣସି ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକା ଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱାଧୀନ ବା ସକ୍ଷମ ଅଟନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ସାମାଜିକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ରାଜ୍ୟ ସରକାରମାନେ ସମୟ ଅନୁସାରେ ସ୍ୱୀୟ ବିଧିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ କେରଳ ରାଜ୍ୟରେ କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ଦ୍ଵାରା ଦେଶର ଅନ୍ୟ ଭାଗରେ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭେଦଭାବ ହେବ ନାହିଁ ।ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ବର୍ଗୀକରଣ ସାମାଜିକ ସ୍ୱୀକୃତି ହାସଲ କରିଛି ଯାହା ଏହି ତଥ୍ୟରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଏହା ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି

ବିଧାନ ପୁସ୍ତକରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି ଏବଂ ଏହା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନାହିଁ ଯେ ବିଧାନରେ ଏପରି ବର୍ଗୀକରଣ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଭେଦଭାବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ, ଏବଂ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗତ ପ୍ରକୃତିର ହୋଇଥିବାରୁ ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ପରିସରଭୁକ୍ତ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି ଯେ ସଂଖ୍ୟାଲଘୁ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ସ୍ୱୀୟ ବିଧିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ନକରିବା ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଏକ ନୀତି ଅନୁସରଣ କରିଆସୁଛନ୍ତି ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠତା କିମ୍ବା ବୃହତ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଗରୁ ସଂଶୋଧନ କିମ୍ବା ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ପଦକ୍ଷେପ ଉଠୁନାହିଁ ।

ଭାରତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଅନେକ ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯିବା ପରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ସହିତ ସମାନ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 ରେ ସଂଶୋଧନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ବିଧେୟକ ମାଧ୍ୟମରେ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରମାଣିକରଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।ଏହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ଧାରା 213 ର ପ୍ରସ୍ତାବିତ ସଂଶୋଧନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ 13 ମଇ,1942 ରେ 'ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ କାରଣର ବିବୃତ୍ତି' ରେ ଭଲ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି, ଯାହା ନିମ୍ନରେ କୁହାଯାଇଛି:-

> "1901 ମସିହା ପୂର୍ବରୁ, ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଏକ ଗୁରୁତର ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିଲେ, ଯଥା, ସେମାନଙ୍କୁ 1865 ର ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଧିନିୟମର X ର 1865 ଅନୁଯାୟୀ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମ୍ପତ୍ତି ମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପ୍ରମାଣିକରଣ ଏବଂ ପ୍ରଶାସନିକ ସ୍ୱୀକୃତି ପତ୍ର ହାସଲ କରିବା ସହ ମୃତ୍ୟୁ ଶୁଳ୍କ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଉଥିଲା, ଯେତେବେଳେ, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କୁ ଏହି ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ମୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । 1901 ର ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶାସନ ଅଧିନିୟମ VII ର 1901 ଅନୁଯାୟୀ, ବିନା ଇଚ୍ଛାପତ୍ରରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛିଟା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ମିଳିଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଣ-ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଦେଶବାସୀଙ୍କ ସହ ସମାନ ସ୍ତରରେ ରଖାଯାଇଛି କିନ୍ତୁ, ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଛାଡ଼ି ଯାଇଥାନ୍ତି, ତେବେ ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଧିନିୟମ XXXIX ର 1925 ର ଧାରା 213 ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣିକରଣ ହାସଲ କରିବାକୁ ଏବଂ ପ୍ରମାଣିକରଣ ଶୁଳ୍କ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଯଉଁଠି କେବଳ ଧାରା 87 ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଖଣ୍ଡ (a)ଏବଂ (b) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଛାଡ଼ି ଏହି ଧାରାଟି ହିନ୍ଦୁ, ବୌଦ୍ଧ, ଶିଖ୍ କିମ୍ବା ଜୈନମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ପାଇଁ ଲାଗୁ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ କୌଣସି ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏହା ଲାଗୁ ହୁଏ ନାହିଁ ।
>
> ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ଉପରେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି, ଯେପରି ଇଚ୍ଛାପତ୍ରହୀନ ଉତ୍ତରାଧିକାର ନିୟମ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଗୁ କରାଯାଉଛି, ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ଠାରୁ ବହୁତ ଆଗରେ ଏବଂ ଇଂରାଜୀ ଆଇନରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭାରତୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କୁ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପ୍ରମାଣିକତା ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରାଯିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ମୃତ୍ୟୁ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରାଯିବା ଏକ ଗମ୍ଭୀର କଷ୍ଟ ଭାବେ ଅନୁଭବ କରାଯାଉଛି; ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନଙ୍କର ଅଣ-ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଦେଶବାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏକ ବିଳାସପୂର୍ଣ୍ଣ ବସ୍ତୁ ଅଟେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହିସବୁ ନିୟମରୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଛି । ଭାରତୀୟ

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କୁ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 ଏବଂ 370 ଅନୁଯାୟୀ, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ଅଧିକାର ଦେଇ ଅନ୍ୟାୟରୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ଉଚିତ୍ ।"

ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 57 ଏବଂ 233 ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ:

"57. ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶ୍ରେଣୀର ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ଭାଗର କେତେକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରୟୋଗ, ଇତ୍ୟାଦି । ଅନୁସୂଚୀ III ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏହି ଅଂଶର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ, ସେଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କଟକଣା ଏବଂ ସଂଶୋଧନଗୁଡ଼ିକ ଅଧୀନରେ, ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ-

(a) 1870 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସର ପ୍ରଥମ ଦିନ ବା ତା'ପରେ କୌଣସି ହିନ୍ଦୁ, ବୌଦ୍ଧ, ଶିଖ୍ କିମ୍ବା ଜୈନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ସମୟର ବେଙ୍ଗଲର ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ-ଗଭର୍ଣ୍ଣରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା ଅଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟରେ କିମ୍ବା ମାଡ୍ରାସ ଏବଂ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସାଧାରଣ ମୂଳ ଦେୱାନୀ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ମଧ୍ୟରେ କରାଯାଇଥାଏ; ଏବଂ

(b) ଉକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳ ଓ ସୀମାରେଖା ବାହାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ସେହିପରି ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳ ବା ସୀମାରେଖା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଥାଏ; ଏବଂ

(c) କୌଣସି ହିନ୍ଦୁ, ବୌଦ୍ଧ, ଶିଖ କିମ୍ବା ଜୈନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1927 ଜାନୁଆରୀ ପ୍ରଥମ ଦିନରେ କିମ୍ବା ତା 'ପରେ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଯେଉଁଥିରେ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି:

ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ହୋଇଛି ଯେ, ବିବାହ ଏପରି କୌଣସି ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କିମ୍ବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ସଂଶୋଧନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବ ନାହିଁ ।

"ଧାରା 213 ।ସ୍ଥାପିତ ହେବା ସମୟରେ ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ହିତାଧିକାରୀ ଭାବରେ ଅଧିକାର । (1) କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ହିତାଧିକାରୀ ଭାବରେ କୌଣସି ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାରତର ସକ୍ଷମ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଥିବା ଅଦାଲତ ଏକ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ପ୍ରମାଣିକତା ମଞ୍ଜୁର କରିନାହାନ୍ତି ଯାହା ଅଧୀନରେ ଅଧିକାର ଦାବି କରାଯାଇଛି, କିମ୍ବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ସହିତ ପ୍ରଶାସନର ସ୍ୱୀକୃତି ପତ୍ର କିମ୍ବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ଏକ ପ୍ରମାଣୀକୃତ ନକଲ ସଂଲଗ୍ନ କରାନଯାଇଛି ।

(2) ଏହି ଧାରା ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ, ଏବଂ କେବଳ ଲାଗୁ ହେବ -

(i) କୌଣସି ହିନ୍ଦୁ, ବୌଦ୍ଧ, ଶିଖ କିମ୍ବା ଜୈନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେହି ଇଚ୍ଛାପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଧାରା 57 ର ଖଣ୍ଡ (a) ଏବଂ (b) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶ୍ରେଣୀର; ଏବଂ

(ii) ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1962 ର ପ୍ରଣୟନ ପରେ, ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରୁଥିବା କୌଣସି ପାର୍ସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଯେଉଁଠାରେ ଏପରି ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କଲିକତା, ମାଡ୍ରାସ ଏବଂ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସାଧାରଣ ମୂଳ ଦେୱାନୀ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତାର ସ୍ଥାନୀୟ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ସେହି ସୀମା ବାହାରେ ଏପରି ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥାଏ, ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ସହ ଜଡ଼ିତ ।"

ହିନ୍ଦୁ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଅଧିନିୟମ 1870 ହେଉଛି ଅଧିନିୟମ 57 ର ଅଗ୍ରଗାମୀ ଅଟେ । ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିନା ଅନୁସୂଚୀ 3 ସହିତ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ (5) ବ୍ୟତୀତ ଏହି ଧାରା ହେଉଛି ହିନ୍ଦୁ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଅଧିନିୟମ,1870 ର ଧାରା 2, ଯାହାକି ପ୍ରମାଣିକରଣ ଏବଂ ପ୍ରଶାସନ ଅଧିନିୟମ, 1881 ର ଧାରା 154 ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ହୋଇଛି । ଏହି ପ୍ରାବଧାନ ହେଉଛି ହିନ୍ଦୁ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଅଧିନିୟମ 3 ର ପ୍ରାବଧାନ । ତେଣୁ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଯୋଜନାକୁ ଅଧିନିୟମ 57 ରେ ବଜାୟ ରଖାଯାଇଛି ।

ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 (1) ର ପରିସର ହେଉଛି ଯେ ଏହା ଏକ ପ୍ରମାଣିକରଣ ଉପସ୍ଥାପନ ନକରି ଏକ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଜଣେ ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ହିତାଧିକାରୀ ଭାବରେ ଅଧିକାରର ସ୍ୱୀକୃତିକୁ ନିଷେଧ କରେ ଏବଂ ସାକ୍ଷ୍ୟର ନିୟମ ସ୍ଥିର କରେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଦାଲତ ଆଇନର ପ୍ରକ୍ରିୟାଗତ ଆବଶ୍ୟକତାର ଏକ ଅଂଶ ଗଠନ କରେ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 (2) ସୂଚିତ କରେ ଯେ ଏହାର ପ୍ରୟୋଗ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମାମଲାରେ ସୀମିତ । ଏହି ଧାରାର ସଠିକ୍ ପରିସରକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ କେତେକ ଦିଗକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଧାରା ଦ୍ୱାରା ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ କେବଳ ଜଣେ ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଟେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କ୍ଷମତାରେ ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନୁହେଁ । ଏହି ଧାରାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଏହି ଧାରା ବାରଣ କରେ ନାହିଁ । ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଉପରେ ଥିବା କଟକଣା କେବଳ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ତାହା ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଶାସନିକ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଚାଲିଥିବା ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ସେହି ଅଧିକାରକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଉପରେ ଏହା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ଯଦି ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପ୍ରମାଣିକତା କିମ୍ବା ପ୍ରଶାସନ ସ୍ୱୀକୃତି ମଞ୍ଜୁର ନହୋଇଛି, ତେବେ ସେହି ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଆଧାରରେ କୌଣସି ବାଦୀ ବା ପ୍ରତିବାଦୀ ଭାବରେ ଅଧିକାର ଦାବି କରିବାପାଇଁ, ଏହି ଧାରା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧକ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 233 (2) ର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି ଯେ ଅଦାଲତରେ ଜଣେ ନିଷ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ହିତାଧିକାରୀ ଭାବରେ ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉପଧାରା (1) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ପ୍ରମାଣିକରଣ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱର ଆବଶ୍ୟକତା ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 57 (c) ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 57 (c) କୌଣସି ହିନ୍ଦୁ, ବୌଦ୍ଧ, ଶିଖ କିମ୍ବା ଜୈନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, 1927 ଜାନୁଆରୀ ପ୍ରଥମ ଦିନରେ କିମ୍ବା ପରେ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର

ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ବଙ୍ଗର ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ-ଗଭର୍ଣ୍ଣରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା ଅଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟରେ କିମ୍ବା ମାଡ୍ରାସ ଏବଂ ବମ୍ବେରେ ଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସାଧାରଣ ଦେୱାନୀ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତାର ସ୍ଥାନୀୟ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ କିମ୍ବା ସେହି ଅଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ଜଡିତ ନୁହେଁ ।ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଣିକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1962 ଦ୍ୱାରା, ଏହି ଧାରାକୁ 1962 ଅଧିନିୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ପାର୍ସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଉପରେ ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 ଏବଂ 57 କୁ ମିଳିତ ଭାବେ ପଢ଼ିଲେ ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପକ୍ଷ ହିନ୍ଦୁ କିମ୍ବା ବିବାଦିତ ସମ୍ପତ୍ତି, ଧାରା 57 (a) ଏବଂ (b) ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଅଞ୍ଚଳରେ ନାହିଁ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 213 ର ଉପଧାରା (2) ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଉପଧାରା (1) ର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନଥାଏ ।ଫଳସ୍ୱରୂପ, ସେହି ଅଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକ ବାହାରେ କରାଯାଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କିମ୍ବା ସେହି ଅଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକ ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ହିନ୍ଦୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିକରଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଏହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ କରାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ଏହା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 212 (1) କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ, ଯାହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ।

ଆମେ ଉପରେ ଦର୍ଶାଇଛୁ ଯେ 1962 ମସିହାରେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ସଂଶୋଧନ ପରେ ପାର୍ସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏବଂ ସେହି ଅଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକ ବଙ୍ଗର ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ-ଗଭର୍ଣ୍ଣରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିଲା କିମ୍ବା ବମ୍ବେ ଏବଂ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମୂଳ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା ଅଧୀନରେ ଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଅଞ୍ଚଳ ଏବଂ ସୀମା ବାହାରେ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ପାଇଁ ଥିଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ସେହି ଅଞ୍ଚଳ ଏବଂ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ଜଡିତ ଥିଲେ ।ଯଦି ତାହା ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଧାରା କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ତେଣୁ ଏହା ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ । ଏହିପରି ଭାବରେ ମାମଲାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିତ୍ତିଭୂମି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ।ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ଉପରେ ଆଧାରିତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଐତିହାସିକ କାରଣ ପାଇଁ ଯେ ଭାରତରେ ବ୍ରିଟିଶ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଜଣେ ହିତାଧିକାରୀ କିମ୍ବା ନିଷ୍ପାଦକଙ୍କ ଅଧିକାର ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣିକରଣର ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଭାଗ "ବି" କିମ୍ବା "ସି" ରାଜ୍ୟରେ ନୁହେଁ । ସମ୍ବିଧାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସ୍ଥିତି ଜାରି ରହିଛି । ବିଭିନ୍ନ ଭୌଗଳିକ ଅଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟରେ ଐତିହାସିକ କାରଣରୁ ବିଭେଦମୂଳକ ବ୍ୟବହାର ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ, ଯଦି ସେହି ଭିନ୍ନତା ସହିତ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଓ ସଠିକ୍ କାରଣ ରହିଥାଏ । ଆଇନରେ ସମାନତା ହାସଲ କରିବାକୁ ହେବ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ଦୀର୍ଘ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଟେ । ନିଃସନ୍ଦେହରେ, ରାଜ୍ୟ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏହି ସମସ୍ୟା ପ୍ରତି ସଚେତନ ରହିବା ଉଚିତ । କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟରେ, ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଜନିତ ଉତ୍ତରାଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ମତଭେଦ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ, ଆଇନଟି ଏପରି ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନଥାଏ ଯେ ତାହା ଅବୈଧ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବ । ଏକ ସଂଘୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଏଭଳି ପାର୍ଥକ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ନିଶ୍ଚିତ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ, *ବି. ଭେଙ୍କଟରମଣ ବନାମ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, ଏଆଇଆର୍ (1951) ଏସସି 229, *ଶେଓକରନ୍ସିଂ ବନାମ ଦୌଲତରାମ*, ଏଆଇଆର୍ (1955) ରାଜସ୍ଥାନ, 201,

ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଠାକୁର ପ୍ରତାପ ସିଂହ, ଏଆଇଆର (1960) ଏସସି 1208, *ଶ୍ରୀମତୀ ହେମ ନୋଲିନୀ ଜୁଡା ବନାମ ଶ୍ରୀମତୀ ଇସୋଲିନ ସରୋଜବାଶିନୀ ବୋଷ*, [1962] ଏସୟୁପିପି. 3 ଏସସିଆର୍ 294, *ମେରୀ ସୋନିଆ ଜଚାରିଆ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ*, (1995) 1 କେଏଲଟି 644, *ଅହମ୍ମଦାବାଦ ମହିଳା ଆକ୍ସନ୍ ଗ୍ରୁପ୍ (ଏଡବ୍ଲ୍ୟୁଏଜି) ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମଭାରତ ସଂଘ*, [1997] 3 ଏସସିସି 573 ଏବଂ *ପ୍ରେମାନ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ*, (1998) 2 କେଏଲଟି. 1004 ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ । ତଥାପି, ଉପରୋକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସେହିସବୁ ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ, ଯଦିଓ ସେଥିମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ପରିସରକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ଏବଂ ବୁଝିବାରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇଥାଇପାରେ ଯାହା କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ଯେମିତିକି ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 118 କିମ୍ବା ଭାରତୀୟ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ଆଇନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଘଟିଛି । ତେଣୁ, ଆମ୍ଭେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟିର ଆଲୋଚନା କରିନାହୁଁ । ଯଦି କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କୁ ଏକ ପୃଥକ ଶ୍ରେଣୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଭେଦଭାବ କରାଯାଇଛି, ତେବେ ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ସେହି ଯୁକ୍ତିକୁ ବୁଝି ହୋଇଥାନ୍ତା ଏବଂ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ମାମଲାର ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଆମେ ମନେ କରୁନାହୁଁ ଯେ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ଅଛି ଏବଂ ସେହି ଅନୁସାରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା । ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ନାହିଁ ।

ଭି. ଏସ୍. ଏସ୍. ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।